

Arrest

**nr. 134 580 van 3 december 2014
in de zaak RvV X / II**

**In zake: 1X
2. X
beiden handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke
vertegenwoordigers van X
3. X**

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, beiden handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van de minderjarige X, en X, die allen verklaren van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2014 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de op 8 mei 2014 ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 21 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van dezelfde overheid van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverboden (bijlagen 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2014 om 10 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 31 januari 2012 hebben verzoekers een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 21 maart 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Diezelfde dag wordt aan elk van de meerderjarige verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod afgeleverd onder de vorm van een bijlage 13sexies. De bevelen vormen de tweede en derde bestreden beslissing. De beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod vormen de vierde en vijfde bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij voorlopige maatregelen

2.1. Artikel 39/84 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Wanneer bij de Raad overeenkomstig artikel 39/82 een vordering tot schorsing van een akte aanhangig wordt gemaakt, kan hij als enige, bij voorraad en onder de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, bepaalde voorwaarden, alle nodige maatregelen bevelen om de belangen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak veilig te stellen, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

Die maatregelen worden, nadat de partijen gehoord zijn of behoorlijk zijn opgeroepen, bij een gemotiveerde uitspraak bevolen door de voorzitter van de kamer die bevoegd is om uitspraak ten gronde te doen of van de rechter in vreemdelingenbetwistingen die hij daartoe aanwijst.

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kunnen voorlopige maatregelen worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen gehoord, worden.

Artikel 39/82, § 2, tweede lid, vindt toepassing op de krachtens dit artikel uitgesproken rechterlijke beslissingen.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de procedure met betrekking tot de in dit artikel bedoelde maatregelen.”

Artikel 39/85 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingverzoek zo snel mogelijk behandelt.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing worden samen behandeld en afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen.

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. (Indien de Raad zich niet heeft uitgesproken binnen de in het tweede lid bedoelde 72 uur of) indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de inhoud van de in dit artikel bedoelde vordering, de wijze waarop ze moet worden ingediend en de procedure.”

2.2. Verzoekers verantwoorden het uiterst dringend karakter van de vordering door te stellen dat zij van hun vrijheid zijn beroofd met het oog op verwijdering op 27 november 2014. Zij hebben hun vordering ingediend binnen de vijf dagen. Zij maken aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Zij tonen hiermee het uiterst dringend karakter aan.

De uiterst dringende noodzakelijkheid wordt overigens niet betwist door de verwerende partij.

3. Over de vordering tot schorsing

Artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De schorsing van de tenuitvoerlegging kan alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.”

3.1. In een enig middel voeren verzoekers, onder meer een kennelijk gebrek aan materiële en formele motivering in strijd met artikel 9ter van de vreemdelingenwet aan, alsook de schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

3.2. Verzoekers betogen dienaangaande, onder meer, als volgt:

“DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf , door verzoekster ingediend op 31 januari 2012, onontvankelijk is om reden dat een ambtenaar-geneesheer in een advies dd. 19 maart 2013 heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

TERWIJL verzoekster bij haar aanvraag dd. 31 januari 2012 en navolgend schrijven dd. 6 mei 2012 diverse medische verslagen had voorgelegd (m.n. dd.

12/05/2011, dd. 31/08/2011, dd. 10/01/2012, dd. 09/01/2012, dd. 29/02/2012 en dd. 23/04/2012 van dokter P. Sterkmans), waaruit voldoende bleek dat zij

wel degelijk lijdt aan enkele medische aandoeningen die van die aard zijn dat verzoekster niet in staat is om te reizen en een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en waarop noch de arts-attaché in zijn advies dd. 19 maart 2013 , noch verweerder in de bestreden beslissing dd. 21 maart 2013 hebben geantwoord ;

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de beslissing van niet-ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoeksters dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat volgens een –niet grondig-gemotiveerd advies van de arts-attaché dd. 19 maart 2013 , de voorgelegde medische getuigschriften kennelijk niet zouden toelaten te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging zou inhouden voor het leven van verzoekster, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 31 januari 2012 en navolgend schrijven (actualisatie) dd. 6 mei 2012, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Ten eerste houdt de bestreden beslissing een schending in van de bepalingen van art. 9ter Vw.

Dit artikel bepaalt het volgende : (...)

De bestreden beslissing dd. 21 maart 2013 is gebaseerd op het medisch advies dd. 19 maart 2013 van arts-attaché Van Doren waaruit verweerder heeft geconcludeerd dat de aandoening van verzoekster zich niet in een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium zou bevinden, waardoor verzoekster door verweerder werd uitgesloten van de toepassing van art. 9ter Vw.

In de bestreden beslissing verwijst verweerder naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die een dergelijke (streng) interpretatie zou hebben gegeven aan de bepalingen van artt. 3 EVRM.

Vooreerst interpreteert verweerder de rechtspraak van het EHRM op een totaal foutieve wijze !

Verzoekster verwijst hiervoor naar rechtspraak van Uw Raad (arrest nr. 95 049 van 14 januari 2013 in de zaak RvV 109 180 / II).

Daarin werd o.a. het volgende gemotiveerd :

(...)

Nergens in de bepalingen van Artikel 9ter Vw wordt een “onmiddellijk gevaar voor het leven” vereist.

Artikel 9ter Vw. laat ook ziekten toe die (op termijn) een reëel risico kunnen inhouden voor het leven of de fysieke integriteit, bij gebrek aan adequate (beschikbare en toegankelijke) behandeling in het herkomstland.

Artikel 9ter Vw zelf vereist geen “terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening”.

Door te eisen dat de aandoening van verzoekster in een “vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium” zou moeten bevinden, om onder de toepassing van artikel 3 EVRM en art. 9ter Vw. te kunnen vallen, heeft verweerder een voorwaarde toegevoegd aan artikel 9ter Vw, en miskent daardoor art. 9ter Vw.

Art. 9ter, §3, 4° Vw laat verweerder slechts toe om de zgn. ‘medische filter’ toe te passen rekening houdend met alle elementen van art. 9ter §1, eerste lid Vw:

Artikel 9ter Vw beschermt zieken die (kennelijk) een reëel risico lopen voor het leven of de fysieke integriteit, of op een onmenselijke of vernederende behandeling, in het geval er geen adequate (beschikbare en toegankelijke) behandeling is in het land van herkomst of het buitenland waar betrokkene naar zou moeten terugkeren na afwijzing van de 9ter aanvraag.

Verweerder verklaart in casu de 9ter aanvraag van verzoekster onontvankelijk alleen op basis van het eerste deel van deze definitie, mét bovendien een (veel te) strenge (en onwettige) invulling ervan (“terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening”).

Verweerder gaf daarbij geen enkele (ernstige) motivering over het tweede en derde deel van de definitie van art. 9ter Vw : namelijk : of er geen van de genoemde risico's is in het geval dat verzoekster geen adequate behandeling meer zou krijgen na terugkeer.

Nergens in de bestreden beslissing is weergegeven of verweerder, hetzij de arts-attaché in concreto een onderzoek hebben gevoerd naar de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in verzoeksters herkomstland.

Door dit onderzoek niet te voeren, worden de bepalingen van art. 9ter§1 Vw. ontegensprekelijk geschonden.

Nergens uit de lezing van het medisch advies van de arts-attaché dd. 19 maart 2013 blijkt dat deze laatste een concreet onderzoek heeft verricht naar het al dan niet bestaan van een adequate, beschikbare en toegankelijke medische behandeling in verzoeksters herkomstland in geval van een eventuele terugkeer bij een afwijzing van de aanvraag.

In casu lijdt verzoekster wel degelijk aan een ernstige aandoening dewelke wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.

(Zie navolgend medisch verslag dd. 23 april 2012 van verzoeksters behandelende arts waarin deze laatste andermaal waarschuwde voor de ernstige vorm van medische aandoening waaraan verzoekster lijdt.

“Hopeloze depressie toestand met wanhoopsmogelijkheid – zelfmoordneiging – moordneiging op haar kinderen – zeer zware toestand.

Dient opgenomen te worden, heeft controle nodig en gerichte aanpak.”)

(Stuk 10 van verzoeksters aanvraag)

Het medisch advies dd. 19 maart 2013 van de arts-attaché is in strijd met de voorhanden zijnde stukken in het administratief dossier.

De arts-attaché mag alleen 9ter aanvragen medisch onontvankelijk verklaren als zij kennelijk (= manifest, overduidelijk) geen enkel reëel risico (zoals hierboven bedoeld) inhouden.

Anders zou verweerder aanvragen 'medisch onontvankelijk' verklaren terwijl zij misschien 'medisch gegrond' zijn ; dat is niet de bedoeling van de wetgever.

Om die reden alleen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Ten tweede blijkt NERGENS uit de lezing van de beslissing dd. 21 maart 2013 dat de arts-attaché rekening heeft gehouden met de bijkomende medische verslagen die door verzoeksters advocaat bij het administratief dossier waren voorgelegd.

Uit de lezing van het medisch advies dd. 19 maart 2013 van de arts-attaché blijkt dat deze laatste geen rekening heeft gehouden met de bijkomende medische verslagen dd. 29 februari 2012 en dd. 23 april 2012 van dokter P. Sterkmans die door verzoeksters advocaat bij navolgend schrijven dd. 6 mei 2012 waren toegevoegd aan het administratief dossier. (Stukken 5-6-7)

Op de inhoud van deze door verzoekster voorgelegde bijkomende medische verslagen heeft noch verweerder in de bestreden beslissing dd. 21 maart 2013, noch de arts-attaché geantwoord in zijn advies dd. 19 maart 2013.

Dit houdt een flagrante schending in van de motiveringsplicht.

Temeer omdat in het (navolgend) medisch verslag dd. 23 april 2012 van dokter P. Sterkmans andermaal werd gewaarschuwd voor de ernstige vorm van medische aandoening waaraan verzoekster lijdt.

(Zie medisch verslag dd. 23/04/2012 dokter P. Sterkmans :

“Hopeloze depressie toestand met wanhoopsmogelijkheid – zelfmoordneiging – moordneiging op haar kinderen – zeer zware toestand.

Dient opgenomen te worden, heeft controle nodig en gerichte aanpak.”)

Het medisch advies dd. 19 maart 2013 van de arts-attaché is in strijd met de voorhanden zijnde stukken in het administratief dossier.

De motivering in de bestreden beslissing druist in tegen de inhoud van de door verzoekster voorgelegde medische verslagen. (...)”

3.3. Artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet stelt het volgende :

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

[...].”

3.4. Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

3.5. Gelet op de redactie ervan houdt deze bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte voorgelegd door de aanvrager, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of
- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Uit deze redactie blijkt dat ook aanleiding kan geven tot het verlenen van een machtiging tot verblijf om medische redenen, de omstandigheid dat er in het land van herkomst of verblijf geen adequate behandeling aanwezig is voor de betrokken ziekte of aandoening.

3.6. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de verwerende partij enerzijds verwijst naar het advies van de arts-adviseur waaruit kennelijk niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en de beschreven aandoeningen geen dringende maatregelen vereisen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Dit betreft dus de eerste mogelijkheid zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet.

Anderzijds wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd :

“Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011 Yoh-Ekale Mwanje t. Belg/e, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N; t; Verenigd Koninkrijk, §42).”

3.7. De Raad van State stelt in zijn arrest nr. 225.633 van 28 november 2013 het volgende:

“De hierboven genoemde “hoge drempel” van artikel 3 van het EVRM is niet bepalend voor de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. “De wetgever [heeft] de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen [niet] volledig willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens”. De toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zijn immers ruimer dan die van artikel 3 van het EVRM. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet enkel kan worden toegepast wanneer de aandoening een reëel risico voor het leven van de betrokkene inhoudt, maar ook voor zijn fysieke integriteit of wanneer de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Het gaat inderdaad om verschillende hypothesen, waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM.

Het vormt een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet om de aanvraag om machtiging tot verblijf te verwerpen, enkel omdat niet aan de voorwaarden van artikel 3 van het EVRM was voldaan en zonder verder te onderzoeken of het niet gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst”.

Bij het onderzoek naar de vraag of de ziekte een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf, blijkt dat de gemachtigde – daargelaten de vraag of hij deze bevoegdheid heeft – ter zake artikel 3 van het EVRM heeft gehanteerd. Gelet op het arrest van de Raad van State nr. 225.633 van 28 november 2013 dat stelt dat *“de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet [...] ruimer [zijn] dan die van artikel 3 van het EVRM”* impliceert de wijze waarop de gemachtigde motiveert aan de hand van de criteria vervat in artikel 3 van het EVRM een verenging van de toetssteen voor medische regularisatie. Het bestuur gaat hier voorbij aan de draagwijdte van artikel 9ter van de vreemdelingenwet door de vraag naar de ‘adequate behandelingsmogelijkheden’ rechtstreeks te koppelen aan het criterium vervat in artikel 3 van het EVRM en niet zelf te onderzoeken of er in het land van herkomst in kwestie, afdoende adequate behandelingsmogelijkheden voorhanden zijn. Het criterium van een vergevorderd, kritiek dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(en) waaraan betrokkene lijdt, is niet het criterium vervat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, minstens omvat het niet alle mogelijkheden op medische regularisatie zoals deze aangeboden worden in deze bepaling naar de wil van Belgische wetgever. Artikel 3 van het EVRM biedt een bepaalde minimum-bescherming maar verbiedt evenwel niet dat het nationale recht een ruimere bescherming voorziet (RvS 28 november 2013, nr. 225.633).

3.8. Bovendien blijkt uit het medisch advies, toegevoegd aan de eerste bestreden beslissing, dat de arts van de verwerende partij slechts rekening heeft gehouden met één medisch stuk (standaard medisch getuigschrift) en niet met de andere medische stukken die verzoekers aan de verwerende partij hebben overgemaakt. Deze arts verwijst slechts naar één medisch stuk en de eerste bestreden beslissing stelt uitdrukkelijk geen acht te willen slaan op de bijlagen aan het medisch standaard getuigschrift toegevoegd. Door dergelijk gebrek aan precisie kan de Raad onmogelijk nagaan of met alle overgemaakte stukken is rekening gehouden. Op het eerste zicht sluit de bestreden beslissing zelf uit met de bijlagen, welke deze dan ook bedoelt, rekening te hebben gehouden.

3.9. De tweede verzoekende partij lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom en een zware paranoïde psychose. Uit het standaard medisch getuigschrift en de overige aan de aanvraag toegevoegde medische stukken, die terug te vinden zijn in het administratief dossier, blijkt dat de behandelend arts meent dat medicatie en opvolging noodzakelijk zijn. De behandeling zou van lange

duur zijn, meer dan waarschijnlijk zelfs van levenslange duur. Volgens de arts kan eveneens de dringende nood aan een psychiatrische opname ontstaan en zal de betrokkene zelfmoord proberen te plegen in geval van verplichte terugkeer. De tweede verzoekende partij wordt medicamenteus behandeld.

Het advies waarop de bestreden beslissing steunt dateert van 19 maart 2013 en luidt:

“(…) Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 09/01/2012 blijkt dat betrokkene lijdt aan een depressie met angst en een posttraumatisch stress-syndroom. Betrokkene neemt psychofarma. Een depressie en PTDS kennen een natuurlijk verloop over enkele maanden of jaren ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf. Psychofarmaca werken op de symptomen en zijn niet essentieel in de behandeling. Zonder behandeling kan de genezing van een depressie wel langer op zich laten wachten.

De aandoening houdt op dit moment geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Er is ook geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen behandeling zou zijn in het herkomstland.”

3.10. De ambtenaar-geneesheer oordeelt dat de aandoening waaraan de tweede verzoekende partij lijdt ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf zijn beloop kent over enkele maanden tot jaren en spontaan in gunstige zin evolueert. Daarnaast oordeelt hij dat de behandeling van de aandoening door middel van psychofarmaca louter symptomatisch is en dus niet essentieel.

In casu betogen de verzoekende partijen dat de ambtenaar-geneesheer zich beperkt tot de loze en ongefundeerde uitspraak als zou de ziekte actueel geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling en als zou de aandoening zijn beloop kennen over enkele maanden tot jaren en spontaan in gunstige zin evolueren, zonder dat hij aantoont waarop hij zich baseert om een dergelijk verstrekkend standpunt in te nemen. Zij menen dat een dergelijke louter eenzijdige, voorbarige en ongefundeerde bewering bezwaarlijk getuigt van een ernstig onderzoek, zeker niet gelet op de inhoud van de medische stukken van de behandelend arts, met wiens conclusies het medisch advies volledig in tegenspraak is.

De Raad stelt vast dat het advies betrekking heeft op het standaard medische getuigschrift van 9 januari 2012 dat stelt dat bij stopzetting van een behandeling er een ernstig suicidegevaar is en een risico op paranoïde psychotische decompensatie met gevaar voor zichzelf maar ook voor anderen. Het attest stelt tevens dat psychiatrische behandeling noodzakelijk is naast diverse psychofarmaca. In een attest van 23 april 2012 valt te lezen dat de verzoekende partij dient te worden opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis, wordt gesproken van zelfmoordneigingen en moordmogelijkheden op de kinderen. Een langdurige behandeling zou noodzakelijk zijn.

De Raad kan enkel vaststellen dat de arts van de verwerende partij in zijn advies niet tot uiting heeft gebracht of hij met deze gegevens rekening heeft gehouden. Hij verwijst er niet naar. Wel blijkt uit de eerste bestreden beslissing dat met de medische attesten die werden overgemaakt na het standaard medisch getuigschrift geen rekening is gehouden. De bestreden beslissing stelt immers ten onrechte dat er met de bijlagen geen rekening kan worden gehouden omdat niet naar deze bijlagen is verwezen in het standaard medisch getuigschrift.

Samen met de verzoekende partijen stelt de Raad vast dat in dit medisch getuigschrift wordt vermeld dat het gaat om een posttraumatisch stresssyndroom met een zware paranoïde psychose waarvoor de betrokkene medicamenteus wordt behandeld en dient opgevolgd te worden, mede gelet op de mogelijk snelle nood aan psychiatrische opname, en waarbij zelfmoord niet valt uit te sluiten. Er wordt een langdurige behandeling voorzien.

Hoewel de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 19 maart 2013 wel verwijst naar het medisch getuigschrift van 31 januari 2012 en hij het dus formeel gezien wel in rekening heeft genomen, blijkt uit de bewoordingen van het advies dat de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat een *“dergelijke aandoening”* binnen enkele maanden tot jaren spontaan, zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf, evolueert in gunstige zin. De ambtenaar-geneesheer stelt vervolgens dat een behandeling met psychofarmaca niet essentieel, d.i. niet noodzakelijk, is en slechts louter symptomatisch en gaat voorbij aan de nood tot psychiatrische behandeling.

De verwijzing naar het standaard medisch getuigschrift van 31 januari 2012 biedt echter geen enkele feitelijke grondslag voor de stelling dat het posttraumatisch stresssyndroom met zware paranoïde psychose waaraan de tweede verzoekende partij concreet lijdt zonder behandeling spontaan zal evolueren in gunstige zin. Integendeel wordt in dit attest door de behandelende geneesheer, die blijkens de stukken van het administratief dossier zenuwarts is, onder meer duidelijk gesteld dat medicamenteuze behandeling en opvolging noodzakelijk is, dat een psychiatrische opname snel noodzakelijk kan zijn en dat de voorziene duur van de behandeling langdurig is. Tevens is er gevaar voor zelfdoding en zelfs moord. Ook wordt een verergering van de toestand en de evolutie naar een chronische toestand bij stopzetting van de behandeling voorzien. In het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt, naast de verwijzing naar het standaard medisch getuigschrift van 31 januari 2012, geen enkel ander feitelijk element aangereikt voor volgend oordeel: *“Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden tot jaren en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel”*. Ook het administratief dossier bevat geen feitelijke elementen die dit oordeel, in weerwil van de bevindingen van de behandelend geneesheer-specialist, ondersteunen.

De ambtenaar-geneesheer kon dan ook niet, zonder bijkomende motivering of bijkomende vaststellingen, oordelen dat het posttraumatisch stresssyndroom waaraan de tweede verzoekende partij lijdt en dat is geattesteerd in het standaard medisch getuigschrift, geen behandeling vergt zodat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in casu geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Bovendien werd geen rekening gehouden met alle overgemaakte medische attesten in de eerste bestreden beslissing.

Hoewel de ambtenaar-geneesheer bij het beoordelen van het in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet genoemde risico over een beoordelingsbevoegdheid beschikt en de Raad zich wat deze beoordeling betreft niet in de plaats van de ambtenaar-geneesheer kan stellen, moet uit het advies van deze ambtenaar-geneesheer of minstens uit de stukken van het administratief dossier wel blijken waarom de door een geneesheer-specialist noodzakelijk geachte behandeling zoals die blijkt uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, als niet essentieel en louter symptomatisch wordt beoordeeld en het posttraumatisch stresssyndroom spontaan, zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf, evolueert in gunstige zin. In tegenstelling tot wat de verwerende partij in haar nota voorhoudt, betekent de beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer immers niet dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. (RvS 18 september 2013, nr. 224.723)

Nu een voldoende feitelijke grondslag in casu ontbreekt, dient op dit punt bijgevolg prima facie een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te worden vastgesteld.

3.12. De argumentatie van de verwerende partij in haar nota, meer in het bijzonder de uitgebreide verwijzingen naar de voorbereidende werken inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar de rechtspraak van het EHRM, doet geen afbreuk aan het hiervoor gestelde. De Raad van State stelt in voornoemd arrest van 28 november 2013 immers ook :

“De vermelding in de memorie van toelichting dat het onderzoek van de vraag of een gepaste en voldoende behandeling in het land van oorsprong of verblijf geval per geval gebeurt, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en geëvalueerd wordt binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, doet geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf (Parl. St. Kamer, DOC 51, 2478/001, 34).”

Voorts houdt de verwerende partij ten onrechte voor dat in de ontvankelijkheidsfase geen acht moet geslagen worden op andere medische stukken dan het standaard medisch getuigschrift. Door hier geen acht op te slaan gaat de verwerende partij eraan voorbij dat een bepaalde ziekte op korte termijn kan verergeren en dat onderzoeken worden toegevoegd ter vervollediging van de samenvatting die terug te vinden is in het standaard medisch getuigschrift;

3.13. De bestreden beslissing van 21 maart 2013 tot onontvankelijkheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, schendt prima facie artikel 9ter van de vreemdelingenwet in die mate dat het bestuur een wettelijk ruimere bescherming niet onderzocht heeft en een enger

beoordelingscriterium hanteert dan datgene vervat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet en schendt prima facie de materiele motiveringsplicht

Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

3.14. Wat betreft de tweede bestreden en de derde beslissing, de bevelen om het grondgebied te verlaten, van dezelfde datum als de eerste bestreden beslissing, geldt dat artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen artikel 7 van de vreemdelingenwet heeft gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

3.15. Niettegenstaande het feit dat uit de voormelde bepaling een gebonden bevoegdheid kan worden afgeleid, stelt de Raad vast dat de verwerende partij blijkens de gegevens van het dossier het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoekers ingediende aanvraag tot medische regularisatie. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Een en ander blijkt overigens ook uit een samenlezing van de beide bestreden beslissingen: de beslissingen werden genomen op dezelfde datum, de eerste bestreden beslissing werd genomen door attaché P.Y., de tweede bestreden beslissing stelt uitdrukkelijk *“In uitvoering van de beslissing van [P.Y.], attaché”* en wordt vervolgens andermaal ondertekend door diezelfde attaché. Zij is dus genomen naar aanleiding van de eerste bestreden beslissing en wordt bijgevolg voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer ook geschorst. Bovendien kan, gelet op hetgeen voorafgaat niet uitgesloten worden dat een terugkeer naar het herkomstland voor de tweede verzoekende partij een onmenselijke of vernederende behandeling teweegbrengt nu niet is onderzocht of haar ziekte op voldoende adequate wijze kan worden behandeld in het herkomstland. Zonder zich uit te spreken of de bevelen artikel 3 EVRM schenden zoals de verzoekers stellen is het in elk geval duidelijk dat de verwerende partij prima facie nagelaten heeft het risico op een schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken. Haar grief is in die mate prima facie gegrond en in die mate is het middel ernstig.

3.16. In zoverre verzoekende partijen de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert van de vierde en vijfde beslissing tot het opleggen van een inreisverbod moet worden opgemerkt dat, daargelaten de vraag of artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dergelijke vordering in uiterst dringende noodzakelijkheid toelaat, verzoekers in ieder geval niet aantonen dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren. Ook ter terechtzitting hieromtrent gevraagd laten verzoekers na dit aan te tonen. Deze vordering gericht tegen de vierde en vijfde bestreden beslissingen is onontvankelijk wegens het gemis aan uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

De bestreden beslissing van 21 maart 2013 tot onontvankelijkheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, schendt artikel 9ter van de vreemdelingenwet in die mate dat het bestuur een wettelijk ruimere bescherming niet onderzocht heeft en een enger beoordelingscriterium hanteert dan datgene vervat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat verzoekers door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigen te ondergaan, daar het bestuur de ruimere bescherming die de wetgever bedoeld heeft niet heeft onderzocht, te meer in casu nog steeds volgens de door verzoekers toegevoegde stukken blijkt dat de tweede verzoekende partij nog steeds medische problemen kent. Het medisch attest toegevoegd aan het verzoekschrift laat zelfs opmerken dat de tweede verzoekende partij niet in staat is te reizen. Het nadeel is in casu evident ernstig en moeilijk te herstellen.

Dienvolgens is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid is ontvankelijk.

Artikel 2

De schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en van de bevelen om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum wordt bevolen.

Artikel 3

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen wordt verworpen in de mate dat deze is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2013 tot het opleggen van inreisverboden.

Artikel 4

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN